

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تونی کارتالوچی

(مرکز مطالعات جهانی سازی)

برگردان از: حمید محوی

۲۲ مارچ ۲۰۱۲

سوریه :

سازمان عفو بین الملل به روسیه اولتیماتوم داد

سازمان عفو بین الملل از روسیه درخواست کرد به ایالات متحده و ناتو اجازه دهد تا سوریه را غارت کرده و به ویرانه تبدیل سازد

در وضعیتی که لیبیا به گروه های متخاصم تجزیه می شود و اسکادران های مرگ و نژادپرست و نسل برانداز در سر تا سر کشور به شکار «مهمان های ناخوانده» (۱) می پردازند، و در وضعیتی که کشور به شکل امارات (امیر نشین های) هولناک نیمه مستقل در حال تکه پاره شدن است، و کارفرمایان نهادهای نفتی که از سوی «بریتیش

پترولیوم» (بی پی)، شل و توتال تأمین مالی شده و به عنوان نخست وزیر مستقر شده اند، امروز هر یک از ما می تواند ببیند که اردوی جنگی که توسط ایالات متحده و ناتو علیه این کشور حاکم و مستقل در افریقای شمالی به راه افتاد، با هزار قربانی تا چه اندازه با شکست کامل روبرو شده است. البته این نتیجه گیری در صورتی معتبر است که هدف از چنین مداخلاتی حفظ جان بی گناهان بوده باشد.

در هر صورت، اگر هدف تجزیه و تقسیم کشور به دولت های کوچک و ناکارآمد و متخاصم بوده باشد و از سوی دیگر ایجاد دولتی دست نشانده در طرابلس که قراردادهای غارت و چپاول ثروت ملی را با شرکت های غربی تأیید کند، در این صورت باید بگوئیم که به پیروزی چشم گیری رسیده اند.

سازمان ملل متحد، دادگاه بین المللی کیفری، دولت ایالات متحده، دولت های بریتانیا و فرانسه و صد البته توسط ناتو در مأموریت برای پاسخگویی به اصل «مسئولیت حفاظتی» جهانیان را آشکارا در روز روشن فریب دادند. مجاز دانستن تمدید چنین اعمال جنایتکارانه ای که کشور لیبیا را به ویرانه تبدیل کرد، قابل تصور نیست. با این وجود، دقیقاً این همان چیزی است که سازمان عفو بین الملل از فدراسیون روسیه درخواست کرده است.

در نامه ای تحت عنوان «روسیه، دیگر هیچ عذری پذیرفته نیست، علیه حمام خون در سوریه واکنش نشان دهید»، سازمان عفو بین الملل به شیوه انحرافی و بیمار آسائی خشونت و هرج و مرجی را که بی هیچ ابهامی غرب در سوریه به راه انداخته و از گونه جلوه می دهد، و علاوه بر این دورادور این وضعیت را نتیجه کوتاهی روسیه در هم کاری با ناتو برای تدارکات یک مداخله نظامی دیگر تعبیر می کند.

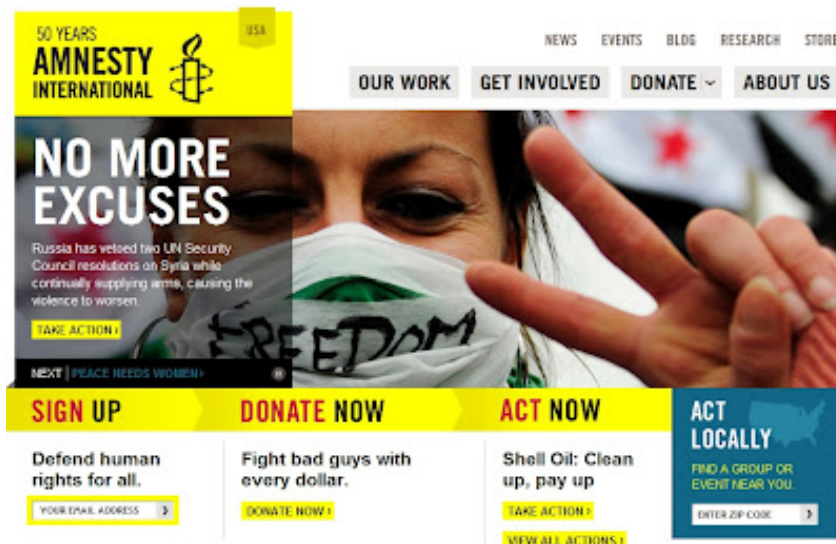
مداخله ای که مطمئناً باید، پس از حذف رهبران ملی سوریه، به همان شکلی که در لیبیا صورت گرفت، به خشونت بیشتر، و جدائی قومی و جاری ساختن خون بیشتر، و در عین حال چپاول بیشتر در تهاجم شرکت های غربی بیانجامد که با ولع سیری ناپذیری در پی پر کردن جای خالی صندوق هایشان هستند.

گزارش سازمان عفو بین الملل با استناد به آمار تلفات که ساخته و پرداخته سازمان ملل متحد بوده و اکیداً با رجوع به اپوزیسیون سوریه تهیه شده، پیش از آن که به نقد موضع گیری قطعات سوریه و تجهیزات آنها در اطراف شهر حمص بپردازد، که اخیراً به عنوان پایگاه های عملیاتی مبارزانی که کاملاً به تجهیزات نظامی مسلح می باشند شناسائی شده است.

سپس سازمان عفو بین الملل با شیوه سخنوری متقاعد کننده ای می پرسد: «چند قربانی دیگر کافی خواهد بود تا روسیه علیه جنایات صورت گرفته در سوریه تصمیم قاطعانه بگیرد؟»

همین شگرد سخنوری را می توانیم برای پاسخ گوئی به این پرسش به کار ببریم و بپرسیم: چند قربانی دیگر کافی خواهد بود پیش از آن که جهان علیه وال استریت و مرکز تجاری لندن در کشتارهای سراسری اش از لیبیا تا سوریه و از عراق تا ایران و در کوه ها و روستاهای افغانستان موضعی قاطعانه و ضروری اتخاذ کند؟

سازمان عفو بین الملل از روسیه می خواهد که فروش اسلحه به سوریه را متوقف سازد، و چنین در خواستی از روسیه در وضعیتی مطرح می شود که دولت های غربی، از طریق ناتو و مشتریان آنها از بین دولت های عرب دائماً در حال تجهیز نظامی و تأمین مالی مبارزان خارجی و سربازان مزدوری هستند که به عنوان جنبش اعتراضی سوریه معرفی می شوند.

سازمان عفو بین الملل از سوی وزارت امور خارجه امریکا و شرکت های بزرگ تجاری تأمین مالی و اداره می شود.

هر کسی می تواند از خودش بپرسد که چرا سازمان عفو بین المللی رابطه تناقض آمیزی با اهداف اصلی و بنیادی اش پیدا کرده که عبارت است مأموریت برای «حفاظت از اشخاصی که، در هر کجائی که هستند، عدالت و آزادی و حقیقت و شرافت از آنها سلب شده باشد». نخستین نشانه را نزد سوزان نوسل می یابیم که در حال حاضر ریاست اجرایی این سازمان را به عهده دارد.

سوزان نوسل برای سازمان های بین المللی در وزارت امور خارجه ایالات متحده به شکل پیمان کار در پست معاونت فعالیت داشت، سپس در رأس سازمان عفو بین الملل قرار گرفت.

او در عین حال به عنوان معاون رئیس عملیات ستراتیژیک برای وال استریت ژورنال و مشاور روابط عمومی برای مک- کینسی و کمپانی... کار می کرده است. یکی از رشته های تخصصی او در تحریف خبری و فریب افکار عمومی بوده که به شکلی بارزی در رابطه با مسائل سوریه به کار برده است.

سوزان نوسل در وزارت امور خارجه درباره «بهار عرب» سخنرانی می کند، که توسط ایالات متحده راه افتاد و نقش ایالات متحده در پشتیبانی از گروه های مخالف. او از «شورای ملی ایرانیان امریکا» حرف می زند و مشخصاً از مؤسسه بروکینگز (اتاق فکری علوم انسانی مستقر در واشینگتن) به نقل مطالبی درباره نقض حقوق بشر در ایران مطرح می کند.

می توانیم حدس بزنیم که سوزان نوسل از روی تسامح از گزارش مؤسسه بروکینگز که تحت عنوان «کدام راه به سوی ایران» که آشکارا چیزی نیست به جز توطئه برای سرنگون سازی رژیم ایران (تحت اشکالی که ایالات متحده امروز در سوریه عمل می کند) با پشتیبانی از «انقلاب رنگی»، و با مسلح ساختن گروه های تروریست چنان که نامشان در فهرست سازمان های تروریستی به ثبت رسیده (مترجم: به احتمال زیاد مانند سازمان مجاهدین خلق)، و تحریک ایران برای ورود به جنگی که به هیچ عنوان خواهان آن نیست.

سوزان نوسل به شکل آشکاری کار متزلزل ساختن دولت های مستقل و حاکم را با به کار بستن اهرم حقوق بشر در بطن سازمان عفو بین الملل به پیش می برد.

ویدئوی سخنرانی سوزان نوسل

http://www.youtube.com/watch?v=7VJr92VA6Jw&feature=player_embedded#t=0s

سازمان عفو بین الملل چگونه می تواند بی طرف باقی بماند در حالی که مدیریت آن به عهده زنی واگذار شده که کاملاً نماینده منافع ایالات متحده و رهبران امور مالی و صنعتی است؟

بدتر از همه، باید دانست که سازمان عفو بین الملل در عین حال توسط دولت امریکا و جهان امور تجاری در سطح بین المللی تأمین مالی می شود. سازمان عفو بین الملل از وال استریت، ژرژ سوروس و بنیاد سوروس، و سازمان گسترش بین المللی بریتانیایی، کمیسیون اروپایی و دیگر بنیادهای مالی و نهادهای صنعتی بزرگ، بودجه های کلانی دریافت می کند

ژرژ سوروس مدال طلا در قهرمانی بورس جهانی و بشر دوست

در نتیجه وضعیت مخاطره آمیز عفو بین الملل به دلیل منافع مالی قابل توجهی است که به شکل فوق العاده ای توسط وال استریت و لندن برای این سازمان تأمین می شود.

خیلی روشن است که عفو بین الملل نه تنها کارش به سازشکاری و معامله رسیده، بلکه از آن با تکیه به بهترین شعارهای بشر دوستانه و حقوق بشری، به عنوان اهرم برای اجرای طرح های سیاسی استفاده می شود، مانند آن چه در سوریه به وقوع پیوسته، یعنی به هدف تعویض رژیم به نفع ایجاد رژیمی که مشتری غرب باشد.

هرج و مرج در سوریه به شکل سری توسط ایالات متحده پشتیبانی می شود و از مدت ها پیش طرح ریزی شده بوده است.

برنامه تعویض رژیم سوریه دست کم از سال ۱۹۹۱ طرح ریزی شده بود. در سال ۲۰۰۲ وزیر امور خارجه جان بولتون سوریه را به فهرست کشورهای «محور شرارت» افزود.

بعدا آشکار شد که تهدیدات جان بولتون علیه سوریه به شکل پشتیبانی از گروه های مخالف در داخل سوریه و تأمین مالی آنها طی دولت بوش و اوباما به اجراء گذاشته شده است.

در مقاله ای به تاریخ اپریل ۲۰۱۱ در سی ان ان، سخنگوی وزارت امور خارجه مارک تونر اعلام کرد: «تلاش ما بر این نیست که دولت سوریه را از بین ببریم. تلاش ما در رابطه با سوریه، در فراسوی پشتیبانی از جامعه مدنی، ایجاد نهادهای دموکراتیک است، و ما این طرح را در خیلی از کشورهای جهان به اجراء گذاشته ایم. این موضوع کاملاً متفاوت خواهد بود زیرا، فکر می کنم، تحت چنین شرایطی است دولت سوریه این نوع تلاش های امدادگرانه را که تحت نظارت مردم سوریه قرار دارد، به عنوان تهدید تلقی می کند.»

دیدگاه های مارک تونر وقتی مطرح می شود که واشینگتن پست گزارشاتی را درباره تأمین مالی گروه های اپوزیسیون سوریه، دست کم از ۲۰۰۵، منتشر کرده بود که تا امروز ادامه یافته است.

در گزارش خبرگزاری فرانسه، اپریل ۲۰۱۱، میشل پوسنر، وزیر دولت در وزارت حقوق بشر و کار اعلام کرد که دولت ایالات متحده ۵۰ میلیون دلار بودجه طی دو سال گذشته برای گسترش تجهیزات فنی نوین برای کمک به فعالان سیاسی و ایجاد پوشش حفاظتی از آنها اختصاص داده است که فعالیت هایشان در خطر توقیف دولت های دیکتاتوری قرار نگیرد.

این گزارش توضیح می دهد که ایالات متحده دوره های کارآموزی برای ۵۰۰۰ فعال در بخش های مختلف جهان را تدارک دیده است. یک بخش از این دوره های کارآموزی به خاورمیانه اختصاص داشت که شش هفته پیش فعالان تونس، سوریه، مصری و لبنانی را آموزش داده بود، و به این هدف که به کشورهای خودشان بازگردند و به همکاریانشان آموزش دهند.

پوسنر اضافه کرد: «آنها بازگشتند و نتیجه امواج شوکی بود که آغاز شد». این «موج شوک» البته همان «بهار عرب» بود، و در مورد سوریه، منشأ هرج و مرجی که به بهای بی ثبات سازی ملی انجامید و دعوت به مداخله خارجی مطرح گردید.

اخیراً، افشایگری ها نشان داد که افراد مسلح در سوریه در واقع تجهیزات، آموزش و کمک مالی دریافت کرده و حتی به جبهه گروه مسلح اسلامی لیبیایی پیوسته اند، که در فهرست گروه هائی به ثبت رسیده که توسط وزارت امور خارجه ایالات متحده به عنوان تروریست آرشیو شده است. این جریان به شکل بارزی نشان می دهد که تا چه اندازه بازگرداندن نظم به کشور برای دولت سوریه و رئیس جمهور بشار الاسد به امری حیاتی و ضروری تبدیل شده بود.

روزنامه بریتانیایی «تلگراف» در نوامبر ۲۰۱۱ گزارش داد که رهبر گروه مسلح اسلامی لیبیا، عبدالحکیم بالاحاج رهبران ارتش سوریه آزاد را روی مرز ترکیه و سوریه ملاقات کرده و به آنها قول داده است که به مدد ناتو برای آنها اسلحه و پول بفرستد و به همین ترتیب مبارزان لیبیایی را گسیل دارد که هواداران ارتش آزاد سوریه را آموزش داده و در کنار آنها بجنگند.

شبکه ولتر نقش بارز بالاحاج و گروه اسلامی لیبیایی او را نه تنها در مدد رسانی به هواداران سوریه آزاد تأیید کرده، بلکه در عین حال اعلام داشته است که بالاحاج به اساس طرح ناتو آنها را در بی ثبات سازی سوریه نیز هدایت کرده است.

باید ببینیم که چرا پس از ده سال جنگ تمام عیار که ایالات متحده به نام «مبارزه با تروریسم» در آن شرکت داشته، ایالات متحده و سازمان عفو بین الملل به جای تشویق روسیه در تحکیم وضعیت بشار الاسد در مبارزه علیه بی ثبات سازی کشورش توسط تروریست های خارجی، به آن اعتراض می کنند.

یک بار دیگر، همان گونه که در مورد لیبیا روی داد، به نظر می رسد که مردم جهان گول آن بازی های سیرک مسخره جغرافیای سیاسی را خورده اند که پیرامون مرکز تجاری لندن و وال استریت تمرکز یافته است.

سازمان عفو بین الملل برای وال استریت و لندن سیتی حرف می زند

و نه برای دفاع از حقوق بشر

چه کسی می خواهد درخواست نامه سازمان عفو بین الملل را روسیه امضاء کند؟

همان گروه از افرادی که شیفته شدند و فریب کلاهبرداری که حالا به انفجار «کنی ۲۰۱۲» (۲) انجامید را خوردند؟ کشتی سازمان عفو بین الملل از مدتها پیش در حال غرق شدن است. در خواست نامه ای که تحت عنوان «به کاربرد کودکان- سرباز در جنگ خاتمه دهیم» برای اوپاما فرستاد و در یکی از بخش های آن اعلام کرد که: «به دولت ایالات متحده سفارش می کنم در اقدام برای بازداشت جوزف کنی (کودک ربائی که از آنها به عنوان سرباز استفاده می کند) یاری رساند.»

سازمان عفو بین الملل با توجه نشان دادن به تبلیغات جنگی سازمان غیر دولتی «کودکان نامرئی» به دست آفریکوم (یو اس آرمی آفریکا سانترال کماند) – مرکز فرماندهی ارتش ایالات متحده در آفریقا – بهانه داد تا در اوگاندا گسترش پیدا کند، بلکه هوشداری شد برای تمام گروه های نظامی در منطقه که می توانند از این پس مورد استفاده قرار گیرند و بر این اساس گسترش آفریکوم در تمام قاره مجوز قانونی پیدا کرد.

هیچ دلیلی وجود ندارد که روسیه به درخواست سازمان عفو بین الملل پاسخ مثبت بگوید، که تنها خواست مالی و صنعتی وال استریت و سیتی لندن را زیر نقاب «بشر دوستانه» به روز می سازد.

مقاله اصلی

Article original en anglais : [Amnesty International's Ultimatum to Russia US State Department-run Amnesty International demands Russia allow US & NATO to commence the ruination and plundering of Syria](http://www.amnestyinternational.org/press/docs/2012/03/16/2012031601.htm). Publié le 16 mars 2012.

Traduction par [Résistance 71](#)

منبع :

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=29846>

پی نوشت مترجم

(۱) مهمان ناخوانده : به مفهوم خارجی هائی که حضورشان قابل پذیرش نیست و مزاحم ارزیابی می شوند (بی کارها و بی پول ها). در فرانسه «مهمان ناخواسته» در مقابل «مهمان انتخابی» قرار می گیرد که منظور خارجی هائی هستند که پول دار بوده و قادر به سرمایه گذاری هستند.

Joseph Kony(۲)

“Kony 2012”

گاهنامه هنر و مبارزه

۲۰ مارچ ۲۰۱۲

[Mondialisation.ca](http://www.mondialisation.ca), Le 19 mars 2012

[landdestroyer](#)